

Notitie voor bespreking: 1 november 2004 – JMW / Staal

- Waarom ik mijn onderzoek begonnen ben?
 - Juni 2000 – van alle WO II Tegoeden is als enige niet onderzocht, wat er met het vermogen van WO II wezen is gebeurd.
- Onafhankelijk onderzoek vond ik noodzakelijk. *Archief Philip Staal*
 - Opdrachtgever is dhr. Avraham Roet, voorzitter van het instituut “Lost properties of Jews during the Shoa”.
Ik mocht me er niet mee bemoeien, alhoewel ik samen met Simon de Winter de oprichter van het ‘Wezencomité’ was, daar dit volgens dhr. Roet, een belangenverstrengeling is.
 - De opdracht werd gegeven aan mevr. Verhey.
 - En de opdrachtgever én de uitvoerder zijn niet objectief. Bovendien is Verhey geen financieel deskundige. Ik kom hier later op terug.
 - Tijdens de lezing van Verhey in Israël, december 2001, vertelde Verhey dat het probleem was dat er geen financiële gegevens meer bestonden “deze waren hoogstwaarschijnlijk in de jaren zeventig vernietigd”.
 - Reden dat ik op zoek ben gegaan naar financiële gegevens. Ik heb die gevonden en mijn bevindingen neergeschreven in mijn rapport van februari 2004. Dit kon jammer genoeg alleen maar een case-studie worden daar door Vuijsje geweigerd is om mij toestemming te geven de algemene archieven te bezoeken.
- Bevindingen van mijn rapport:
 - We waren helemaal geen ‘arme wezen’ zoals altijd verteld werd.
 - Bijna tien jaar na de oorlog is voor de eerste en enige keer een opstelling gemaakt van onze nalatenschap, terwijl volgens de wet dit minstens één keer per jaar moest gebeuren.
 - Niet alle activa voorkomend op de ‘Vermogens opstelling’ komen voor op de ‘Eindafrekening’ van mijn voogd.
 - En op rapport ‘Vermogensopstelling’ van 1954 én op ‘Eindrapport’ LEHJ staan passiva welke niet betaald hadden moeten worden.
 - In het ‘Eindrapport’ van LEHJ staat onder ‘Uitgaven’ een post belastingen. Echter, onder de post ‘Ontvangsten’ staan geen inkomsten (zie rapport Staal, hoofdstuk 5.3.4). Hieruit volgt dat of de belastingen ten onrechte betaald zijn dan wel dat er inkomsten waren die niet op het ‘Eindrapport’ voorkomen, bijvoorbeeld inkomsten uit de opbrengst van goederen (huurwaarde van gebouwen, pachtsommen, etc.).
 - Het door mij berekende saldo bij meerderjarige leeftijd (accountant Frits Hoek heeft mijn berekening akkoord bevonden) is niet aan ons uitbetaald.

Algemeen wezenonderzoek.

- Het onderzoek van mevr. Verhey is én geen financieel- én geen objectief onderzoek. Ik kom hier later gemotiveerd op terug.
 - Alhoewel aangevraagd van de collectieve MAROR-gelden door twee organisaties in Israël is dit wezenonderzoek project, negatief beschikt door Kamer III/SCMI.
 - Van de ca. 65 miljoen Euro beschikbaar voor de collectieve gelden vind men het (blijkbaar) niet nodig om slechts Euro 100.000,- beschikbaar te stellen voor een onafhankelijk onderzoek naar het vermogensbeheer van WO II wezen, ondanks aanbevelingsbrieven die duidelijke taal spreken dat zo'n onderzoek noodzakelijk is.
- Reden waarom ik wél een algemeen onafhankelijk onderzoek wil is om te weten wat er gebeurd is. Indien blijkt dat alles goed gegaan is, dan is er niemand blijer dan ik. Echter, het lijkt er steeds meer op dat dit jammer genoeg niet het geval is. De feiten zijn als volgt:
 - Verschillende bestuursleden en accountants van LEHJ hadden 'belangrijke' functies in de 'Joodse Raad'.
 - Zeker één bestuurslid van LEHJ wist, wegens zijn functies vóór de oorlog in de oorlog en ná de oorlog, waar de nalatenschappen van de oorlogswezen waren en of de wezen nog familieleden bezaten.
 - De penningmeester van LEHJ was een notaris en fungeerde als notaris bij de verkopen van panden van pupillen van LEHJ, het opstellen van verklaringen van erfrecht voor deze pupillen, enz.. Deze notaris, dan wel zijn opvolger, heeft deze verklaringen vernietigd (zie brief van notaris Blom d.d. 14 oktober 1998).
 - Eén bestuurslid van LEHJ was makelaar die een pand, wellicht meer dan één pand, van pupillen van LEHJ kocht en verkocht.
 - De opbrengst van de panden kan ik niet op de 'Eindafrekening' van deze pupil vinden.
 - Ondanks de negatieve adviezen van de deskundigen heeft LEHJ toch goed gevonden dat minderjarige pupillen naar Israël vertrokken. De voogd is verantwoordelijk voor de wees tot het moment van meerderjarigheid, ongeacht of de wees in Nederland of een ander land woonde. De voogd kon geen verantwoordelijkheid nemen voor hun Israëlische pupillen (zie rapport pag. 18 en 19).
De heer Leo en mevrouw Riek Cohen zijn met minderjarige pupillen naar Israël vertrokken (het vermogen van deze pupillen bleef onder beheer van LEHJ). Echter, Leo en Riek Cohen zijn korte tijd daarna teruggegaan naar Nederland, hun minderjarige pupillen in Israël achter latend.

Het is mogelijk dat, na onderzoek, op alle vragen een bevredigend antwoord gegeven kan worden, hetwelk ik hoop. Mijn vraag is dan ook 'waarom wil men geen wezenonderzoek? Men heeft toch niets te verbergen?'.

In juni 2000 heb ik gevraagd aan Vuijsje om een objectief onderzoek te laten doen, naar het vermogenbeheer WO II wezen. Mijn vraagstelling luidde als volgt: *Ik zou graag een beredeneerd en onderbouwd antwoord krijgen op de vraag of het vermogen (erfenis) van de joodse oorlogswezen door de Voogdij-instellingen goed is beheerd.*

In mijn voorwoord van het rapport heb ik de redenen genoemd van mijn onderzoek en waarom ik dit rapport geschreven heb. Ik wil er hier niet verder op ingaan. Wel wil ik hierbij zeggen dat ik het gedaan heb uit pure noodzaak, had het liever aan een ander overgelaten.

Het is een hele speurtocht geworden zonder einde.

Zijn de Verzoekers Schuldeisers?

De gebroeders Staal zijn schuldeiser van de Rudelsheimstichting en Le-Ezrath Ha-Jeled, als zijnde onze voogd/vermogensbeheerder, zie mijn rapport van februari 2004.

In de advertentie van JMW in het NIW staat dat de genoemde persoon (bedoeld wordt Staal) motiveert zijn algemene beschuldiging aan het adres van ‘alle’ Joodse voogdij-instellingen aan de hand van zijn ‘eigen’ zaak tegen één voogdij-instelling. Hiermee geeft JMW toe dat de gebroeders Staal een claim hebben bij één voogdij-instelling namelijk de Rudelsheimstichting.

Deze schuld is ontstaan (zie mijn rapport Be-Ezrath Ha-Jeled van februari 2004):

1. Door geen verantwoording te geven over de periode 1 januari 1953 tot 15 november 1954. Over de periode mei 1945 tot 1 januari 1953 is een eenmalige vermogensopstelling gegeven (activa en passiva) inkomsten en uitgaven komen hier niet op voor en worden dus niet verantwoord.
2. Tijdens de overdracht van onze erfenis van het Nederlands Beheersinstituut (NBI) naar onze voogd d.d. 15 november 1954 zijn niet alle bedragen voorkomend in rapport NBI overgedragen aan onze voogd.
3. Gedurende de periode dat onze voogd het vermogensbeheer had over de erfenis van onze ouders zijn er verschillende uitgaven ten onrechte gedaan.
4. Doordat onze voogd besloten had om mijn broer Marcel, tegen de adviezen van de specialisten in (dit document is uit file gehaald tussen 1998 en 2003), op minderjarige leeftijd (18 jaar) naar Israël te laten gaan. De voogd is verantwoordelijk voor de wees tot het moment van meerderjarigheid, ongeacht of de wees in Nederland of een ander land woonde. De voogd kon geen verantwoordelijkheid nemen voor hun Israëlische pupillen (zie rapport pag. 18 en 19).

5. Bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd behoorde er door middel van een Eindafrekening (zie mijn rapport hoofdstuk 5) financiële verantwoording te worden afgelegd aan de rechter, waarna de voogd werd gedéchargeerd en de wees het batig saldo uitgekeerd kreeg.

In de brief van 23 januari 2004 schrijft dhr. Vuisje, directeur JMW, aan prof. Arnold Heertje en Philip Staal hierover: “Tijdens het gesprek dat wij hadden meende ik mij te herinneren dat er een aantekening bestond in het sociale dossier over een afspraak met Philip inzake de overdracht van de nalatenschap bij zijn meerderjarig worden (21 jaar).

Ik heb het sociale dossier nog eens zorgvuldig bekeken, maar deze veronderstelling was onjuist. Er is geen melding van zo’n afspraak. Wel is bekend dat zo’n afspraak gebruikelijk was. Ik meld dat ook in mijn schrijven van 11 juni 2003. Uitgaand van onze veronderstelling dat accountant Vos als het beheer van de aandelenportefeuille overnam na de meerderjarigheid van Philip, is het mogelijk dat hier een andere procedure is gevolgd.” Met andere woorden, **het is mogelijk dat niet alle weeskinderen een eindafrekening van LEHJ hebben gekregen!**

Indien de wees in het buitenland woonde, werd de wees om een schriftelijke akkoordverklaring gevraagd en werd door hem/haar iemand gemachtigd de rechtzitting bij te wonen en het batig saldo in ontvangst te nemen (zie rapport pag. 17). Bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd hebben wij (mijn broer en ik) het batig saldo niet ontvangen. Wij kunnen ons niet herinneren ooit bij een rechtzitting te zijn geweest waarbij onze voogd décharge heeft gekregen van de rechter (zie rapport Be-Ezrath Ha-Jeled pag. 17 en 45). De handtekening op de Algemene Volmacht – kennelijk voorstellend een handtekening van Marcel Staal – is door de Forensisch schriftexpert drs. Zevenbergen, voorzitter Nederlandse Vereniging voor Forensische Schriftexperts, onderzocht of deze handtekening is/zou kunnen zijn van Marcel Staal. Zevenbergen concludeert (zie bijlage 7 van rapport) **dat er gegronde redenen zijn om aan de echtheid van de onderzochte handtekening op de ‘Algemene Volmacht’ dient te worden getwijfeld.** Daarnaast, zo schrijft Zevenbergen, is de mogelijkheid van “frauduleuze montage” van de betreffende handtekening niet uit te sluiten.

De verklaring van Vuisje daar de volmacht d.d. 7 juni 1961 van Vos aan de Rudelsheimstichting en de gemeente volmacht van Marcel Staal d.d. 12 januari 1961 aan elkaar geniet zijn en daarmee notaris Jacob Schaap de gemeente volmacht van Marcel Staal aan Vos bevestigd is niet juist.

Indien notaris schaap via de gemeente volmacht van Marcel Staal aan Vos ook Vos machtigt om zijn erfenis te ontvangen, dan zouden op zijn minst beide volmachten met een zegel aan elkaar gehecht zijn en niet met een nietje.

Op 3 september 2003 schrijft Verhey aan Shalom Pront, secretaris van het wezen commissie Israël:

Ik werk heel hard aan de laatste details van het onderzoek. Daarin probeer ik juist aan te tonen dat er juridisch dan wellicht niks mis is, maar wel moreel-ethisch.

Bovendien vind ik die Jokos-uitkeringen waarvoor de weeskinderen een verklaring hebben getekend buitengewoon verdacht.

6. Totale vorderingen op de Rudelsheimstichting/LEHJ (niet meegerekend punt 4 hierboven) is ruim f 80.000,- voor Philip Staal (zie rapport pag. 45) en hetzelfde bedrag voor Marcel Staal.
Dit bedrag kan berekend worden door middel van de contante waarde-berekening methode (gemiddeld 0,47 per jaar vanaf 1953 tot 2005).

Philip Staal:

Vordering: 1 januari 1953	f 80.000,-
Ontvangen: september 1963 – f 30.000 en dit bedrag heeft op 01-01-1953 een waarde van (factor 5,5)	f 5.455,-
Te weinig ontvangen (waarde 1 januari 1953)	f 74.545,-
Dit bedrag is vandaag de dag (factor 24) zo'n f 1,79 miljoen en is Euro 812.530,-	

Marcel Staal:

Vordering: 1 januari 1953	f 80.000,-
Ontvangen: november 1961 – f 45.700,- en dit bedrag heeft op 01-01-1953 een waarde van (factor 4,2)	f 10.880,-
Te weinig ontvangen (waarde 1 januari 1953)	f 69.120,-
Dit bedrag is vandaag de dag zo'n (factor 24) zo'n f 1,66 miljoen en is Euro 753.000,-	

Hieruit volgt dat voor mijn broer en mij samen een totaal bedrag van ruim **1,57 miljoen Euro te weinig is ontvangen.**

Niet meegerekend in bovenstaande is het recent gevonden document namelijk de memorie van successie **zie ook brief notaris Blom 14 oktober 1998:**

- Deze rechthebbenden moesten dan de nalatenschappen onderling verdelen hetgeen soms bij de notaris gebeurde.
- Notaris Van Hasselt heeft destijds honderden van deze verklaringen moeten opstellen. Vele jaren later zijn deze door hem dan wel zijn opvolger zo langzamerhand opgeruimd.

(welke het bedrag met ruim **Euro 336.000** (2 x 7.000 x 24) hoger maakt). Niet alle bedragen welke voorkomen in het rapport van de bewindvoerder staan ook in de eindafrekening van rapport Le-Ezrath Ha-Jeled. In mijn rapport van februari 2004 werd aangenomen, daar de memorie van successie niet aanwezig was, dat het bedrag van ca. f 7.000,- (Philip Staal) door de boedelnotaris met de passiva's verrekend zou zijn.

De memorie van aangifte staan de bedragen t/m 11 juni 1943. Hieruit volgt dat, buiten de volgende twee passiva (zie ook memorie van successie pag 7 en 8), er geen passiva kunnen voorkomen op deze memorie en deze dus in rapport LEHJ zouden moeten staan wat niet het geval is.

De passiva op de nalatenschap kunnen dus alleen zijn:

1. Inkomstenbelasting (1941 en 1942) en ondernemingsbelasting (1942 en 1943) van totaal f 4.847,15 (pag. 66 rapport Staal)
2. Vermogensaanwasbelasting over de periode van 1 mei 1940 – 11 juni 1943 van f 4.000,- (pag. 66 rapport Staal).

In de memorie van aangifte staan inderdaad deze twee bedragen, echter, bedrag 2 vermogensaanwasbelasting van f 4.000,-, is niet goedgekeurd door de inspecteur der belastingen (zie memorie van aangifte pag. 7 en 8).

7. Verweerschrift JMW

Punt 5.20 staat: “Na de Tweede Wereldoorlog trad in Nederland een aantal Joodse voogdij-instellingen, waaronder de Rudelsheim-stichting, op als voogd van de ruim 2000 joodse weeskinderen.”

Uit Tsedaka van Isaac Lipschits (een halve eeuw JMW), pagina 94:

In 1949 bedroeg het aantal joodse oorlogswezen 1.004 waarvan door de rechter de voogdij-regeling werd vastgesteld. De onderverdeling was als volgt:

Onder voogdij van joodse familieleden – 375

Onder voogdij van andere joodse pleegouders of joodse instellingen – 226

Onder voogdij van niet-joodse pleegouders – 303

Onder voogdij van de Commissie OPK – 100

Punt 5.28 verweerschrift – verjaring:

De vordering van de gebroeders Staal is niet verjaard net zo min als MAROR (WO II Tegoeden) verjaard zijn. De claim van de gebroeders Staal heeft dezelfde afkomst als de MAROR-gelden namelijk restitutie van geroofd joods bezit. Het JMW moet als geen ander weten dat een claim op deze gelden niet kan verjaren, dit is een namelijk een morele claim. JMW was een van de belangrijkste organisatie die er voor streed dat de MAROR niet verjaard zijn.

Bovendien heeft **dh. Vuisje in een interview in Trouw gezegd:** Ik zou het liefst zien dat de gebroeders Staal naar de rechter gaan, wij zullen ons niet op verjaring beroepen.

JMW is niet ter goeder trouw daar de heer Vuijsje, directeur JMW, in een e-mail d.d. 2 juli 2004 schrijft: “Bijgaand bevestig ik tevens dat ik de zin “Mocht het tot een rechtzaak komen, dan vind ik op persoonlijke titel dat ik mij niet op verjaring kan beroepen” uit dit artikel wil hebben verwijderd. Met uw zin wordt gesuggereerd dat JMW de claim afhandelt. Zoals ik heb uitgelegd dient een claim van de heer Staal niet bij JMW maar bij de Rudelsheimstichting te worden gedeponeerd.”

Mijn claim is neergelegd per brief d.d. 20 januari 2004, terwijl JMW de fusie heeft ingediend op 4 juni 2004 en gepubliceerd op 10 juni 2004 in dagblad Trouw.

8. Biedt het Samenwerkingsverband na de fusie minder waarborg aan de Verzoekers voor de voldoening van hun vordering dan voordien?

Het antwoord hierop is ja.

Zoals gezegd zijn de gebroeders Staal schuldeisers van de Rudelsheimstichting en Le-Ezrath Ha-Jeled en tot nu toe de enige Schuldeisers.

Echter, er komt een Algemeen wezenonderzoek. Het kan zijn dan uit dit onderzoek blijkt dat de “Case-studie van de gebroeders Staal ook algemeen voor de wezen geldt. Waarschijnlijk zal dit tot gevolg hebben dat er een claim komt van alle wezen samen en indien de fusie tot stand komt, op het gemeenschappelijk bedrag van het Samenwerkingsverband. Hieruit volgt dat er voor de gebroeders Staal niet de 1 ½ miljoen Euro overblijft daar het totale bedrag verdeeld wordt per wees.

De gebroeders Staal hebben nu een claim op de Rudelsheimstichting/LEHJ (als enige). De andere wezen hebben mogelijk in de toekomst, een claim op hun voogden. Daar de Rudelsheimstichting het minst aantal pupillen had blijft, relatief gezien, het meeste geld in de Rudelheimstichting. Het is voor de gebroeders Staal dus nadelig als de Rudelsheimstichting en/of LEHJ verdwijnen en hun claim terechtkomt bij het Samenwerkingsverband.

9. Waarom het Algemeen onderzoek geen financieel onderzoek en niet objectief is?

Punten 5.23 en 5.24 Onderzoek Verhey, punten

Er waren twee opdrachten voor onderzoek welke aan mw Verhey gegeven zijn:

1. Algemeen onderzoek waarvan de opdrachtgever het Israël Instituut voor Onderzoek naar Verdwenen Joods Bezit tijdens de Holocaust is.
2. Onderzoek Staal waarvan de opdrachtgever het JMW was, brief van Verhey d.d. 22 oktober 2002, bijlage 4 van mijn rapport.

Voor beide onderzoeken geldt:

- de opdrachtgever is niet onafhankelijk
- de onderzoekster, mevr. Verhey is geen financieel deskundige

Dit rapport is nog niet gepubliceerd, ik heb het niet gezien en kan hierover dus niks zeggen. Wel heb ik het concept rapport gezien en vraag ik me af waarom JMW niet wacht met de fusie tot dit rapport gepubliceerd wordt.

Ook heb ik mijn twijfels over de oprechtheid van de opdrachtgever en onderzoekster.

10.1 Opdrachtgever.

10.1.1 Sam Roet, vader van opdrachtgever, was bestuurslid van het Joods Jongensweeshuis vanaf juli 1939 tot 6 maart 1943 (datum dat de wezen en begeleiders van het Joods Jongensweeshuis met militaire precisie uitgevoerde operatie werden weggehaald en vermoord).

10.1.2 Begin 1942 werd Sam Roet aangesteld als 'Financieel Leider' van de afdeling 'Hulp aan Vertrekkende' en adviseur en chef van de afdeling 'Hoofdinspectie en Inspectie' van de Commissie ter behandeling van Financiële Aangelegenheden van de Joodse Raad. Deze functie bracht met zich mee dat Sam Roet wetenschap had van de vermogens van alle 'Vertrekkende'.

10.1.3 JCC-bestand (Alfabetische lijst van zich in Nederland bevindende joden). De registratie is uitgevoerd door het Centraal Registratiebureau voor joden, een onderafdeling van de Joodsche Coördinatie Commissie (JCC). Vanaf september 1944 was JCC in Eindhoven gevestigd. Na de bevrijding verhuisde men naar Amsterdam. 'De JCC-lijsten zijn onder zeer primitieve omstandigheden tot stand gekomen. Dat weet ik want dat gebeurde bij ons thuis in de huiskamer o.a. door mijn vader' zo zei Avraham Roet tijdens een bijeenkomst van de Werkgroep Verificatie op 18 januari 2001 ten kantore van KPMG.

10.1.4 Vanaf 1945 tot 1948 en van 1957 tot 1958 was Sam Roet bestuurslid van de Stichting Le-Ezrath Ha-Jeled respectievelijk de Gefusioneerde Joodse Instellingen voor Kinderbescherming.

Sam Roet, de vader van de opdrachtgever heeft geweten althans had kunnen weten:

- a. Waar de vermogens van de gedeporteerden waren
- b. Wie van de gedeporteerden teruggekomen zijn
- c. Wie van de joodse wezen vermogen had en waar dit vermogen was

Het gaat hier vooral om onroerend goed. In mijn bezit twee aktes van verkoop van panden.

- Eén akte met vier panden in Amsterdam waarvan de notaris ook de penningmeester van de gefusioneerde Joodse Instellingen voor Kinderbescherming was alsmede in de financiële Commissie van de Fusie zat. Eén van de in deze akte beschreven panden zijn gekocht en verkocht door een makelaar die vanaf 1955 tot 1967 bestuurslid was van de Gefusioneerde Joodse Instellingen.
- Een tweede akte van verkoop van een pand uit Groningen. Op de eindafrekening van deze wees kan ik hier niks over vinden. Op de eindafrekening van deze wees staan wel vier posten 'onverdeelde boedels', echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat hier de huizen inzitten om de volgende redenen:
- In de akte van verkoop van de panden staan alle belanghebbende exact beschreven. De aktes zijn van februari en maart 1953 terwijl de eindafrekening van deze wees gedateerd is op 14 maart 1956. Drie jaar na de akte van verkoop had de opbrengst allang verdeeld kunnen/moeten zijn.

- De ‘onverdeelde boedels’ zijn bij vier verschillende notarissen, zo staat in de eindafrekening. Echter de notaris uit Groningen welke de verkoop van het pand deed, is niet één van de notarissen welke op de eindafrekening van de wees staat.

Hier hoeft niks mis mee te zijn – dit moet juist onderzocht worden.

Echter, een algemeen onderzoek naar het vermogensbeheer van de oorlogswezen door de voogdij-instellingen moet o.a. onderzoeken hoe is omgegaan met het vermogen van de wezen. Om dit onafhankelijk te laten onderzoeken kan/mag de opdrachtgever niet zijn ‘Het Israël Instituut voor Onderzoek naar het Verdwenen Joods Vermogen gedurende de Holocaust’ (lees Avraham Roet, de zoon van Sam Roet).

10.2. Onderzoeker

Zoals gezegd heeft de opdrachtgever de opdracht voor onderzoek gegeven aan **mw Verhey**.

10.2.1. Op **17 mei 2000 schrijft mw Verhey aan Avraham Roet:**
Ik heb de indruk dat er ECHT iets niet deugt.

10.2.2. Op **8 juni 2000 Schrijft mw Verhey aan Avraham Roet:**

- Ik had een gesprek met Vuijsje van JMW. Hij at uit mijn hand als je begrijpt wat ik bedoel. (weet je wel? Die brief van JMW aan haar heb je mij gegeven op die zondag toen we in het Hilton hotel zaten).
- Ik ben met dossier ~~Gutman~~ twee dagen bezig geweest. Conclusie: er klopt NIETS van.
- Ik heb een brief gevonden van Le-Ezrath Ha-Jeled waarin staat dat dit geld (bedrag wat toekomt aan wees) niet aan haar wordt gegeven – want ze zit in Israël.
- Vuijsje is erg angstig en bang, zeker voor (kranten)publiciteit. Maar hij vertrouwt me. Hij heeft mij gevraagd om een voorstel voor verder, algemeen onderzoek te doen – ziet de bui hangen. Hun adviseur in deze is Ies Lipschits en die wil van geen kwaad weten (ik heb hem gebeld maar hem lang niet verteld wat ik nu weet).
- Mocht je contact hebben met Vuijsje, laat dan weten dat jij weet dat ik bezig ben met een VOORSTEL voor een onderzoek, dat jullie ook alle vertrouwen in mij hebben enz. enz. En dat jullie, graag overwegen om samen met JMW dat onderzoek te laten doen. Ook JMW heeft daar geld voor over, vertelde Vuijsje mij, dus dat maakt het in principe wel allemaal makkelijker.
- De enige die behoorlijk op de hoogte is, is Chaya Brasz. Haar wil ik eventueel betrekken bij het onderzoek in Israel en ik vertrouw haar. Tot jij mij vertelt dat ik dat niet moet zijn!
- Maar wil je alsjeblieft voorzichtig zijn met deze e-mail?

Toch heeft mw Verhey in haar lezing gehouden in Israël (verslag Verhey december 2001) alleen maar goeds verteld over Le-Ezrath Ha-Jeled. Ze schrijft op pagina 2 van

dit verslag: “Het vertrek naar Israël kostte uiteraard het nodige geld. Voor de reis, de trein naar Marseille en de boot naar Haifa, was per kind vijfhonderd gulden begroot, en voor de uitrusting duizend gulden. Uit de notulen van vergaderingen blijkt dat het Bergstichtingbestuur besloot die kosten voor eigen rekening te nemen. Daarnaast werd afgesproken dat als kinderen over eigen vermogen beschikten, zij daarvoor extra spullen mochten aanschaffen tot een bedrag van tweeduizend gulden. De rest van het vermogen – als dat er tenminste was – moest worden bewaard tot hun eenentwintigste jaar. En op dit punt van mijn verhaal, is het helaas zaak u te vertellen dat wij niet hebben kunnen vaststellen of de voogdij-instellingen zich aan de afspraken hebben gehouden.”

Tot slot spreekt ze (in december 2001) de hoop uit haar rapport zo snel mogelijk af te ronden.

10.2.3. Op 29 mei 2003 schrijft mw Verhey aan Avraham Roet: Bijgevoegd de eindafrekening van het rapport. Zoals je weet staan er nog onbetaalde bedragen open, die ik opnieuw heb opgevoerd. Denk je dat er nu (snel) betaald gaat worden? Pauline gelooft er niets (meer) van, maar mijn vertrouwen in jou is groot! Bijgevoegd ook een voorstel voor publicatie van het rapport en voor een vervolgboek. Vuijsje wil graag publicatie (hij vindt het prachtig) dus ik kan me voorstellen dat ook JMW zou kunnen/moeten bijdragen.

10.2.4. Op 3 september 2003 schrijft Verhey aan Shalom Pront: Ik werk heel hard aan de laatste details van het onderzoek. Daarin probeer ik juist aan te tonen dat er juridisch dan wellicht niks mis is, maar wel moreel-ethisch. Bovendien vind ik die Jokos-uitkeringen waarvoor de weeskinderen een verklaring hebben getekend buitengewoon verdacht. Ik doe dit allemaal in eigen tijd voor eigen rekening. Met behulp van een forensisch accountant die op dezelfde basis werkt. Mijn vraag aan Verhey is: wie is die forensisch accountant? Frits Hoek schrijft mij in een brief dat dit hij dat niet is zie brief Vuijsje aan Heertje en mij d.d. 23 januari 2004!

11 **Onderzoek Staal waarvan de opdrachtgever het JMW was, brief van Verhey d.d. 22 oktober 2002, bijlage 4 van mijn rapport.**

In deze brief is Verhey ervan overtuigd, concludeert, wij hebben geconstateerd, enz., enz., allemaal zinnen maar de bewijzen worden niet gegeven.

Zo schrijft Verhey o.a.:

“Opmerkelijk vond ik het bedrag a fl. 9.681,83 aan pleeggelden op de eindafrekening (pagina 3). Jammer genoeg zat daar geen verdere specificatie bij. Toch ben ik ervan overtuigd dat dit bedrag is opgebouwd uit enerzijds het tijdens en vlak na de oorlog betaalde bedrag van fl. 6.036,30 door accountant/toeziend voogd Vos aan het onderduikadres van de kinderen (zie pagina 11, rapport) en anderzijds een gerestitueerd bedrag aan de overheid vanwege direct na de oorlog uitbetaalde pleeggelden aan particulieren.

Alleen de boedelnotaris kan/mag bepalen of vorderingen op de erfenis betaald dienen te worden. Deze vorderingen zullen dan voldaan worden voordat de voogd het beheer over het vermogen krijgt. De fl. 9.681,83 is betaald door de voogd en dus kan deze

vordering nooit betrekking hebben over de oorlogsjaren en/of de jaren vlak na de oorlog (bovendien vergeet Verhey dat de vordering van fl. 6.036,20 voor de kinderen Staal is. **Ze vergeet het bedrag gemakshalve door twee te delen).**

In een brief van 1 februari 2004 van drs. Frits Hoek's (forensisch accountant en was als onderzoeker werkzaam voor de Contactgroep Tegoeden Wereldoorlog II "Roof en Restitutie Joods Vermogen", commissie van Kemenade) aan mij, schrijft hij: "Ik heb vorig jaar een gesprek gehad met Elma Verhey over een tekst van haar waarin zij een door uw voorged ten laste van u in rekening gebracht bedrag, ik dacht een bedrag van ruim f 9.000, omschreef als waarschijnlijk een betaling aan Ph. Vos voor door hem in en/of vlak na de oorlog gemaakte kosten. **Ik heb toen uitgelegd dat en waarom zulks niet mogelijk was.**" Zie ook bijlage 6 van mijn rapport pagina 109.

Vragen aan Vuijsje

In de advertentie van JMW van 7 september lees ik:

De feiten: De genoemde persoon motiveert zijn algemene beschuldiging aan het adres van 'alle' Joodse voogdij-instellingen aan de hand van zijn 'eigen' zaak tegen één voogdij-instelling. JMW mag als hulpverleningsorganisatie geen informatie naar buiten brengen over individuele cliënten. Aan deze gedragsregel kan en wil JMW niet tornen. De klager heeft zelf in ruimere kring bekendheid gegeven aan zijn beschuldiging aan het adres van JMW. Op vragen uit de Joodse gemeenschap naar aanleiding van deze beschuldigingen heeft JMW, om bovenvermelde privacy redenen, niet gereageerd. Nadat de klager de naam van JMW ook in de pers in diskrediet bracht, is de klager toestemming gevraagd om in dit specifieke geval van de gedragsregel ontheven te worden. Dit verzoek is door klager geweigerd. Dit beperkt uiteraard de mogelijkheden van JMW tot het geven van openheid.

Toch schrijft Vuijsje in zijn e-mail d.d. 2 juli 2004 aan Bouma (journaliste van Trouw) het volgende:

Ook schriftelijk wil ik hierbij nogmaals mijn teleurstelling uiten over de toon en strekking van uw artikel. Ik ben daar m.n. zeer teleurgesteld omdat ik in het tweede gesprek, ondanks het feit dat de heer Staal mij daar geen toestemming voor wenste te geven, zeer open over deze zaak ben geweest en u alle relevante stukken heb laten zien.

Of in de advertentie en/of in de e-mail spreekt Vuijsje dus niet de waarheid!